

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Hvmanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthvmæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 1. Vtrùm Baptismus reipsâ susceptus sit infantibus omnino
necessarius ad salutem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

75
Marci.

Connexa
sunt, habe-
re peccatū
originale,
& baptiza-
ri debere,
& contra,

16
Fundamen-
tum Ana-
baptistarū.

Refellitur.

Nazianeni
opinio nō
sauer Ana-
baptistas.

Tertullia-
ni error.

Probatur Quartò, Ratione. Prima est: Infantes tenentur obstricti peccato Adami; ergo oportebat, vt essent etiam capaces remedij: quod remedium est baptismus. Patet Consequentia, Quia alioqui potentius videretur peccatum Adæ, quàm gratia Christi. Vbi aduerte, Sicut Patres ex eo, quòd Ecclesia iudicat infantes baptizandos, colligunt habere peccatum originale; ita vicissim ex eo, quòd habent peccatum originis, certò probamus esse baptizandos; hæc enim duo connexa sunt, & se vicissim illustrat. Secunda est, Christus non solùm est Saluator adultorum, sed etiam infantum. 1. Timoth. 2: ergo consentaneum erat, vt illis commune remediū præscriberet. Tertia est, Sacramenta vim habent ex institutione diuina, non autem ex actu suscipientis: ergo suscipiens, etiam si nõdum sit capax rationis, potest vi Sacramenti iustificari; neque enim ratio illa, cur in adultis requiratur consensus, in infantibus locum habet, vt patet ex suprà dictis num. 11.

Sed Obijciunt Anabaptistæ. Primò, Matth. 28. v. 19. *Ite, docete omnes gentes, baptizantes eos &c.* Marci 16. v. 16. *Qui crediderit, & baptizatus fuerit, saluus erit:* Hic Dominus requirit antè baptismum doctrinam & fidem, cuius non sunt infantes capaces: ergo nec baptizari. Hoc argumento coacti sunt Lutherani admittere infantes actu credere: ad quod confirmandum adferunt exemplū Ioannis Baptistæ, qui *Exultauit in vtero & credidit.* Sed, vt rectè D. August. epistola 57. ad Dardanum ait, *Iniuriam facit humanis sensibus, qui putat infantes scire quid circa ipsos agatur in baptismo, aut præbere assensum sanctificationi, cum experientia constat ipsos reluctari, flere &c.*

Respondendum ergo, Illum ordinem propriè pertinere ad adultos, vt docet Innocentius III. Capitulo Maiores. de Baptismo: hi enim, vt inquit Hieronymus, Primò docendi sunt ea, quæ ad fidem pertinent: Secundò baptizandi sunt: Tertio monendi, & instruendi non sufficere fidè & baptismum; sed vterius requiri præceptorum obseruationem. Hic tamen ordo non est semper seruandus, sed quando fieri potest. Vnde cum infantes non sint capaces instructionis, non seruatur in illis: sed primò baptizantur; deinde cum adoleuerint, instruuntur in fide. Simili modo fiebat in Circumcisione.

Obijcit Secundò, Gregorius Nazianzenus, Oratione in sanctum Lauacrum, optat differri baptismum, donec infantes possint aliquid de fide sua respondere. Similiter Tertullianus lib. 1. de Baptismo sub finem, in quam sententiam propendet Erasmus Præfatione in Mathe. & Ludouicus Vives in c. 27. lib. 1. de Ciuit. Dei.

Respondeo, Nazianzenus optat tantum differri ad triennium, vt pueri possint aliquo modo respondere; excipit tamen periculum mortis. Sentit ergo illos semper posse baptizari; & si differatur, solùm differendum esse ad triennium; qua tamen ætate nec possunt credere, nec penitere. Vnde hæc sententia non iuuat Anabaptistas: Nazianzeno enim videbatur esse conueniens, vt ipsimet possent respondere, quamuis nondum intellexerent res fidei. Verùm hoc Nazianzeni consiliū parum habet vtilitatis, & plenum est periculi: nam varijs casibus possunt infantes mori: vnde nunquam placuit Ecclesie, & rejicitur à Concilio Tridentino sess. 7. can. 13. Tertullianus

verò vult expectari ætatem idoneam fidei: Sed errat in hoc; sicut & in eo, quod subiungit, *In-nuptos non minore de causa procrastinandos, donec nubant, aut continentia roborentur;* quod nec Anabaptistæ seruant. Argumenta eius sunt nullius momenti.

Dico Secundò, Quicumque in infantia sunt baptizati, postea ætate adulta cogendi sunt, vt Christianam religionem seruent. Est contra Erasmus, qui censet eos esse interrogandos cum adoleuerint, an velint fidem susceptam retinere; quod si nolint, relinquendos suo arbitrio. Quod expressè damnat Concilium Tridentinum sess. 7. can. 14. de Baptismo.

Et Confirmatur Primò, Ex consuetudine totius Ecclesie, quæ nunquam talem libertatem reliquit. Vide Canonem qui incipit, *De Iudeis.* dist. 45. & Capitulum Maiores. de Baptismo & eius effectu. Confirmatur Secundò, Quia in lege Moysis Circumcisi tenebantur seruare totam legem. Ethnici etiam in falsis religionibus, veluti ratione distante, id seruauerunt, vt constat ex Platone lib. 10. De legibus. Lege quoque Ciuili pueri tenentur stare contractibus factis per tutores, quando sunt illis viles. Denique vt rectè notauit Albertus dist. 6. per baptismum non obligatur infans, nisi ad legem, quam suscipere tenebatur: vnde debet centeri ratur baptismus, & obligatio firma: præsertim cum contrarium cederet in magnam iniuriam Sacramenti, & religionis Christianæ, & in perniciem animarum.

D V B I V M I.

Vtrum baptismus reipsa susceptus sit Infantibus omnino necessarius ad salutem?

Missis Pelagianis, qui existimabant paruulos absque Baptismo morientes non peruenire ad regnum caelorum, licet aliam quandam vitam æternam extra caelum ipsi largirentur: Sunt tres sententia. Prima est Caluini, infantes fidelium sine Baptismo saluari, eò quòd peccatum originale ipsis non imputetur. Secunda est Caietani art. 2. & 11. huius quaestionis, qui existimat infantes, si aliquo casu baptizari nequeant, & mors imminet, posse saluari per fidem parentum aliquo externo signo religioso applicatam, v.g. benedictione, aut infantis oblatione cum inuocatione Trinitatis; & hoc remedium in eo casu vult esse ordinariū, id est, Deum ordinariè assistere. Quiddam alij admittunt hoc remediū, tanquam piū, sed non esse ordinariū; piè tamen sperari Deum extraordinario modo suppleturum effectum Sacramenti. Ita Ioannes Gerson in tom. 3. Concionæ de Natiuit. beatæ Virginis. Ad quam sententiam accedunt illi Doctores, qui dicunt Deum supplere defectum Sacramenti, quando citra culpam suscipientis, aliquid essentielle deest. Vide Siluestrum Verbo *Baptismus.* 1. num. 5. Tertia est Catholica, Baptismum reipsa susceptum esse remediū absolute infantibus necessarium ad salutem. Ita vt etiam in extrema necessitate non habeant vllum aliud remediū ordinariū: Nec etiam credibile sit, Deum extraordinario modo Sacramenti effectum suppleturum, si fortè aliquid eius substantiæ deest. Prior pars est fide certa. Secunda pars est fidei proxima. Tertia pars ita certa, vt

17
Infantes
baptizati,
in adultis
ætate con-
gendi ad
seruandam.

18
Tres sen-
tentia.

1. Caluini,
2. Caietani

Gerson.

19
3. Vera &
Catholica.

Ex Scri-
pturis.

ta, vt contrarium sit improbable. Probatur Prima pars, & obiter reliqua. Primò, ex Scripturis Ioannis 3. v. 5. *Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu sancto, non potest introire in regnum Dei.* Hic significatur, Baptismum esse medium necessarium ad salutem: sicut, si quis diceret, Nisi pharmacum sumperis, non potes conualescere. Non enim hic tam significatur præceptum, quàm medium necessarium. Quod patet, Tum ex ratione quam Dominus subijcit v. 6. *Quod natum est ex carne, caro est; & quod natum est ex Spiritu, spiritus est. Ideo dixi, oportet vos nasci denuo: quasi dicat, per naturam carnis solum habetis, quòd sitis caro, vnde necessariò debetis renasci ex aqua & Spiritu, vt fiat spiritus, id est, spirituales; Tum ex figura ænæ Serpentis, & Arce Noë: quorum ille, vnicum erat remedium contra morsum serpentum; hæc, contra interitum per aquas diluuij; Ioannis 3. & 1. Petri 3. Sic enim Baptismus est vnicum remedium contra mortem æternam. Vide D. Augustinum lib. 1. de Peccatorum meritis & remiss. cap. 30. vbi hunc locum excutit.*

Caicetani & aliorum solutio rejicitur.

Respondet Caicetanus, verba illa *Nisi quis renatus &c.* intelligenda esse conditionatè, *si fuerit possibile.* Sed contrà: Hæc conditio additur sine villo fundamento & auctoritatè: ac ex dictis supra art. 2. de necessitate medij manet refutata.

Infantes voto parentum non possunt saluari.

Alij dicunt, infantem renasci ex aqua & Spiritu sancto per votum parentum; sicut adultus renascitur voto proprio, quamuis exteriùs non percipiat Baptismum. Et confirmatur, Quia infantes dicuntur credere fide parentum. Sed contrà: Votum alterius nihil potest infanti prodesse, cum ne proprium quidem votum alicui proficit, nisi sit coniunctum cum vera conuersione mentis, quæ conuersio non potest esse in paruulo. Ideò enim votum in adultis supplet vicem Baptismi, quia coniunctum est cum propria dispositione ad iustificationem. Dispositio autem quæ in altero est, infanti nihil prodest. Ad Confirmationem dicuntur credere fide parentum, quia per illam offeruntur ad Baptismum, & re ipsa consequuntur, & consequenter fidem; sicque fiunt fideles. Nec obstat, quòd dici solet, voluntatem parentis reputari voluntatem paruuli: hoc enim solum verum est in ijs, quæ pater iure suo facit, quæ postea filius non potest rescindere: quòd, si crudè accipiat, est falsum: sic enim praua voluntas patris noceret infanti; vt si offerret infantem Idolò: & Baptismus, contra voluntatem parentis datus, esset irritus: denique infans etiam extra necessitatis articulum posset solo desiderio parentis saluari.

Ex Concilijs & Traditione.

Probatur Secundò hæc veritas ex Concilijs & Traditione Ecclesiastica. Ecclesia enim semper existimauit infantes sine Baptismo decedentes perire: vnde nec preces pro illis offert, nec sepulturam concedit. Patet, tum ex vsu Ecclesiæ, tum ex Concilio Carthagenensi & Mileuitano apud D. Augustinum epist. 90. & 92. vbi ex professo damnatur sententia eorum, qui putant paruulos sine Baptismo saluari posse. Concilium Trident. sess. 5. can. 4. docet translationem ex statu, in quo nascimur filij Adami, in statum gratiæ, non posse fieri post Euangelium promulgatum, nisi lauacro regenerationis aut eius voto: vnde cum votum non habeat locum in paruulis, aperte sequitur non posse saluari sine reali Baptismo.

Probatur Tertio, Ex testimonijs Pontificum.

Siricius Papa epist. 1. cap. 2. & Innocentius I. epist. 26. ad Cœcilium Mileuitanum expressè docent Paruulos cerib perire, si sine baptismo moriantur. Idem docet Gregorius Papa lib. 7. epist. 53. & Innocentius III. Capitulo Non vt apponeres. de Baptismo & eius effectu: vbi respondet, puerum qui propter aquæ penuriam salua fuerat aspersus, non esse Christianum, Quia, inquit, requiritur aqua, iuxta illud: *Nisi quis renatus fuerit ex aqua & S. S.* Probatur Quarto, Ex Patribus. D. Augustinus epist. 28. ad Hieronymum, *Quisquis dixerit, quòd in Christo viuificabuntur etiam paruuli, qui sine Sacramento & eius participatione de vita exeunt, hic totam condemnat Ecclesiam; vbi propterea cum baptizandis paruulis festinatus & curritur, quia sine dubio creditur aliter eos in Christo omnino viuificari non posse.* Et lib. 3. de Anima & eius origine cap. 9. dicit, Non esse Catholicum, qui putat infantes sine baptismo posse originalis culpæ indulgentiam consequi. Omitto reliquos Patres.

Ex responsis Pontificum.

Probatur Quintò, Ratione. Prima est contra Caluinum: Paruuli nascuntur in peccato originali, vt nunc suppono: ergo non possunt saluari sine remedio peccati originalis; quòd est baptismus.

20 Ex ratione contra Caluinum.

Respondet Caluinus, contrahere quidem peccatum originale, sed non imputari, eò quòd sint filij fidelium; quibus facta est promissio, Genesis 17. *Ero Deus tuus & seminis tui.*

Sed contrà, Quia hoc implicat contradictionem, Contrahere peccatum, & illud non imputari. Nam in quo est peccatum, is necessariò à Deo reputatur peccator. Sicut enim Deus necessariò odit peccatum, ita & peccatorem: *Odio enim sunt Deo, impius & impietas eius.* Sapient. 14. vers. 9. Si dicas; Per hanc non imputationem peccatum tolli: Infero: Ergo nunquam habuerunt peccatum originale, contra Scripturam, & ipsum Caluinum. Patet consequentia; nam in primo instanti cõceptionis sunt filij fidelium, ac proinde in primo instanti remittitur; quare non contrahunt illud.

Catholica sententia vrgetur contra Caicetanum ex auctoritate Ecclesiæ.

Secunda Ratio est contra Caicetanum. Si in extrema necessitate paruulorum, quando Baptismus adhiberi nequit, esset aliquod remedium ordinarium, id Ecclesiam hæcenus non latuisset: nam quæ sunt necessaria ad salutem, non ignorat. At constat Ecclesiam nunquam tale remedium agnouisse: nam expressè docent Concilia & Patres sine Baptismo infantes non posse saluari. Eadem ratione probatur non esse credibile, Deū interdum extraordinario modo supplere effectum Sacramenti: quomodo enim id Patres latuisset? Item cur Ecclesia non orat, aut docet fideles orare Deum, vt saluet infantes sine Baptismo morientes, nisi quia nulla spes est salutis? Sicut enim non orat, vt saluet illum, qui moritur sine penitentia; ita nec orat, vt saluet infantem sine Baptismo; quia nulla salutis est spes vel probabilitas: vnde talis actio non pia, sed potius superstitiosa censenda est. Et confirmatur; quia si rogandus sit Deus, vt aliquid faciat contra legem ordinariam, potius rogandus est vt extraordinario modo curet adhiberi Baptismum, quàm vt effectum Baptismi inuisibiliter suppleat, Baptismo non existente. Accedit, quòd Deus nunquam facit miracula, nisi aliquo saltem externo signo possit hominibus innotescere; ac proinde non sanctificat interius contra legem ordinariã, nisi eo modo qui possit exteriùs innotescere.

E e e iij Tertia